

meget uforudsigelige. Men spørgsmålet er for det første, om det her system vil give en særlig sikkerhed, og for det andet, om prisen på andre områder ikke er for høj.

Hvis vi tager det første spørgsmål, om det her giver ret meget sikkerhed, så er der jo mange eksperter, der sætter spørgsmålstejn ved dét.

Med andre ord: Hvis Nordkorea eller Irak vil foretage et angreb på USA, vil de så også sende et missil op fra deres eget område? I forhold til verdens stærkeste land er der så ikke andre ting, der er langt mere effektive i form af terrorisme, i form af biologiske metoder, og hvad ved jeg, hvis man virkelig vil foretage et angreb på USA? Det er der mange der mener, og jeg deler den opfattelse.

For det andet får det her jo meget store konsekvenser på andre områder. Ministeren nævner Rusland. Han håber på, at der kan ske en forhandling og en løsning i forhold til ABM-traktaten, som USA nu forhandler med russerne. Men det er jo i allerhøjeste grad usikkert, om det vil ske, og dér er det store spørgsmål så, om den amerikanske regering alligevel vil gennemføre det her projekt.

Med de såkaldt unilaterale tendenser – som det hedder med et fint ord – der er i USA, hvor man er ligeglad med internationale aftaler, er der stor risiko for, at en ny amerikansk præsident, en præsident Gore eller en præsident George W. Bush, simpelt hen vil køre det her igennem under alle omstændigheder. Hvad vil så den danske regering? Vil man så holde fast i, at ABM-traktaten skal overholdes? Vil man bruge den magt, man har med hensyn til Thules problemer, til, at man så vil sætte hælene i og sige nej til USA?

Dertil kommer, at reaktionen i Rusland med al sandsynlighed vil være negativ. De fleste eksperter er enige om, at Rusland vil starte et nyt oprustningskapløb. Hvad med udviklingen i Kina? Kineserne har i øjeblikket relativt få atomraketter. Mange mener, at også kineserne så vil gå i gang med at opruste. Og det har noget at gøre med, at ABM-traktaten er den fundamentale traktat for dog at holde atomvåben-niveaet på et vist niveau. Går man uden om den, så starter man langsomt, men sikkert en ny oprustning.

Den pris må den danske regering også erkende at man må forholde sig til. Den danske regering må erkende, at den også har et ansvar

for at forholde sig til, om man vil være med til en ny militær oprustning.

I forlængelse af det vil jeg sige, at det er fint nok, at man siger, at det grønlandske hjemmestyre skal være med i beslutningen her, og det har heldigvis meldt ud, at man forudsætter, at ABM-traktaten skal overholdes, men spørgsmålet er, om det så også holder, hvis USA alligevel vil gennemføre det her.

Det undrer mig lidt, at ministeren ikke nævner den dagsorden, der blev vedtaget her i Folketinget i 1987. Da blev der vedtaget en meget præcis dagsorden, som siger, at Thule-radaren ikke vil kunne bruges i et projekt som det her.

Jeg går ud fra, at den danske regering stadig væk føler sig forpligtet af den dagsorden, der blev vedtaget i 1987, men jeg vil godt have bekræftet fra ministerens side, om det også er tilfældet, for det er vigtigt for os at få en præcis fornemmelse af, at selv om grundtonen i ministerens tale var for positiv i forhold til de amerikanske planer og der var for meget forståelse for, at det her skulle være en nødvendighed, er det trods alt vigtigt, at vi holder fast i det grundlæggende synspunkt, at vi ikke vil være med til at give godkendelse til, at Thule-radaren moderniseres i det her projekt, medmindre ABM-traktaten er ændret. Vi vil overholde de internationale aftaler, som er der.

Det betyder ikke, at vi af den grund bliver tilhængere af projektet. Det her projekt er under alle omstændigheder en dårlig udvikling og kan give katastrofale konsekvenser med hensyn til en ny international atomoprustning.

Hans-Pavia Rosing (S):

Jeg vil også godt takke udenrigsministeren for besvarelsen, som jeg betragter som fyldestgørende og forventeligt formuleret ud fra den betragtning, at National Missile Defense, NMD-projektet, politisk stadig er i den indledende fase.

Vi ved jo faktisk ikke i skrivende stund eller talende stund, hvornår den politiske beslutning om at fremme projektet tages af den amerikanske præsident. Måske kan vi heller ikke være sikre på, om det bliver den siddende præsident eller en kommende præsident, der tager en eventuel beslutning.

Men lad os tage debatten i dag ud fra den viden, vi har om NMD-systemet og om den proces, som den amerikanske administration er i gang med.